

דברים לזכרו של רביב קריו

כתבה ונשאה אחותו, יעל קצוני.

מכבד ומרגש לעמוד כאן אתכם ולהיזכר...

כמוכם, גם אנחנו כבני קיבוץ מרחביה, התחלנו את מסע התבגרותנו כאן, במקום, שנקרא אז "מוסד עמקים", לומדים כאן, ישנים כאן, בונים חיים חברתיים ורוקמים את עתידנו.

השהות שלנו במוסד, העשייה והלמידה, לא הוכתבו מהצורך לעבור בחינות בגרות או מיצ"ב (כי אז לא הגישו אותנו אליהם), אלא נבעו ממוטיבציות אישיות, מחויבויות חברתיות וכן גם מתוך עניין וסקרנות.

בתוך מציאות זו, גדל רביב להיות תלמיד מבריק, חרוץ ויצירתי.

מצטיין במתמטיקה, פיזיקה ומדעים.

מוציא תחת ידיו יצירות, עשויות מלאכת מחשבת, משיעורי נגרות.

תורם מכישוריו הטכניים, ליצור הגברה ותאורה, לכל אירוע חברתי.

בהגיע גיל הגיוס, רביב מאותר ל"פרויקט טלפיות", פרויקט העושה שימוש ביכולת החשיבה המעולה של משתתפיו, אך אינו קרבי.

ורביב, מתוך הקרקע הפורה הזו, שבה הוא, וכעת אתם צומחים, מסרב להצטרף לפרויקט, משום שלא עולה על דעתו, שלא ישרת כחיל קרבי, שלא יסכן את חייו.

רביב מתגייס לשיריון, עובר קורס אחר קורס בהצטיינות, ובערב המלחמה הוא כבר עומד לפני סיום קורס קצינים.

המלחמה, מלחמת לבנון הראשונה פורצת בשבת. רביב בבית, מודאג שמא לא יקראו לו להשתתף בקרב.

ביום ראשון הם כבר בעומק הלבנון, רביב נוהג את הטנק השני בשיירה, טנק המ"פ.

הטנק נפגע פגיעה ישירה מפגז סורי, שני חברי צוות נפגעים מיד, רביב מבצע לבדו חילוץ של הטנק לאחור, כך ששאר השיירה, תוכל להמשיך ולהתקדם, ולא תהפוך מטרה נייחת, אז הוא יוצא לסייע לחבריו, בעודו בחוץ ניתכת אש והוא נפגע.

בעומדי כאן היום אתכם, אני מבינה ומתנחמת בעובדה שלרביב, שעוצב בנוף הזה, לא יכול היה להיות סיפור אחר, ובוודאי שהוא לא היה רוצה שיהיה זה אף אחד אחר במקומו.

יעל קצוני - אחותו